

i den Ordning af Thronfølgen, som er betegnet i det kongelige Budskab, og som er vedtaget i Londonertractaten af 8de Mai 1852, men alle Marker maatte dog vistnok slaae fejl, dersom ikke idetmindste $\frac{3}{4}$ af den forenede Rigsdags Medlemmer vare i dette Stykke enige med de 25, som baade ved deres Tal og deres Personligheder vistnok vare stemplede til at være et Udvalg af den hele Rigsdag, og nu er det jo en Kjendsgjerning, at alle disse 25 vare aldeles enige om, hvad der ikke blot her er Hovedsagen, men hvad der er hele Sagen, den, at give Samtykke til den Thronfølgeordning, som er betegnet i Budskabet, og er vedtaget i Londonertractaten. Deres Uenighed begyndte, som vi vide, aabenbart derved, at de i Mangel af foreliggende Forslag fra Kongen, som holdt sig til Sagen, prøvede selv paa at gjøre saadanne Forslag, see da bleve de uenige, og da især og næsten ene ved at see paa de Ord, som findes et Sted i Budskabet, de Ord nemlig, at i et vist Tilfælde skulde al Arveret efter Kongelovens Art. 27—40 ophæves. Om nu alle de 25 stode i den Formening, at disse Ord tilsigtede en fuldstændig Ophævelse af Arveretten efter Kongeloven eller ikke, det kan jeg ikke afgjøre, men Storstedelen har aabenbart staaet i den Formening og bleve saa aldeles uenige, om denne Sag skulde optages i Forslaget, i det Frihaandsforslag, de prøvede, eller skulde udelades. Hvad nu egentlig Meningen er med de, som det synes, løseligt henkastede, og ved deres Stilling ligesaa tvetydige som tvivlsomme Ord, hvad de skulle og kunne betyde, det skal jeg ikke indlade mig videre paa, end blot at paastraae, at paa det Sted, hvor de staae, er det vist, at de ikke kunne betyde, hvad de syntes nærmest at skulle betyde. Disse Ord findes nemlig, som det vil være den forenede Rigsdag vitteligt, i den Stilling og Sam-

menhæng, at, saafremt Kong Frederik den 3dies Mandstamme uddøer, da skulde al Arveret efter Kongeloven være ophævet, men det kan jo dog umulig være Meningen, thi det vilde jo staae i en ligefrem Modsigelse, jeg skal sige det paa Dansk, som den høitærede Udenrigs- og Premierminister kaldte en *contradictio in adjecto*, som jeg er vis paa, at mange Medlemmer herinde ikke have forstaaet, jeg siger, det vilde være en Modsigelse, og mig synes en Selvmodsigelse, saalænge som Prindsesse Louises Kald til Thronen støtter sig paa Afkaldet af de nærmeste Arvinger, men det er ikke det alene, thi dersom der virkelig ved disse Ord, og ved en tilsvarende Beslutning, skulde bestemmes, at saafremt og saasnart, at Kong Frederik den 3dies Mandstamme udrøer, saa skulde uden videre al Arveret efter Kongelovens Artikler 27—40 være ophævet, da er det jo klart, at dersom, hvad der jo var muligt, at den kongelige Mandstamme af Kong Frederik den 3dies Tid overlevede den Stamme, som er betegnet ved Prinds Christian af Glücksborg og hans nærværende Gemaltinde, med deres mandlige Afkom, saa havde Danmark slet ingen Thronarving, og saa maatte Monarchiet, skøndt der jo siges, at det netop skal være for at holde det sammen, opløses; thi da skulde jo den danske Rigsdag efter Grundlovens § 15 vælge en Konge, og denne Konge kunde jo ikke vælges af den danske Rigsdag udenfor det egentlige Danmarks Rige. Hermed skal jeg lade de uheldige Ord fare, og kan det saameget bedre, som det er mig klart, at i et kongeligt Forslag til Rigsdagen om Thronfølgens Ordning kunde disse Ord enten slet ikke findes, eller de maatte have en ganske anden Stilling, en Stilling, saaledes som ogsaa de Syv af Kæmpeudvalget have givet det.